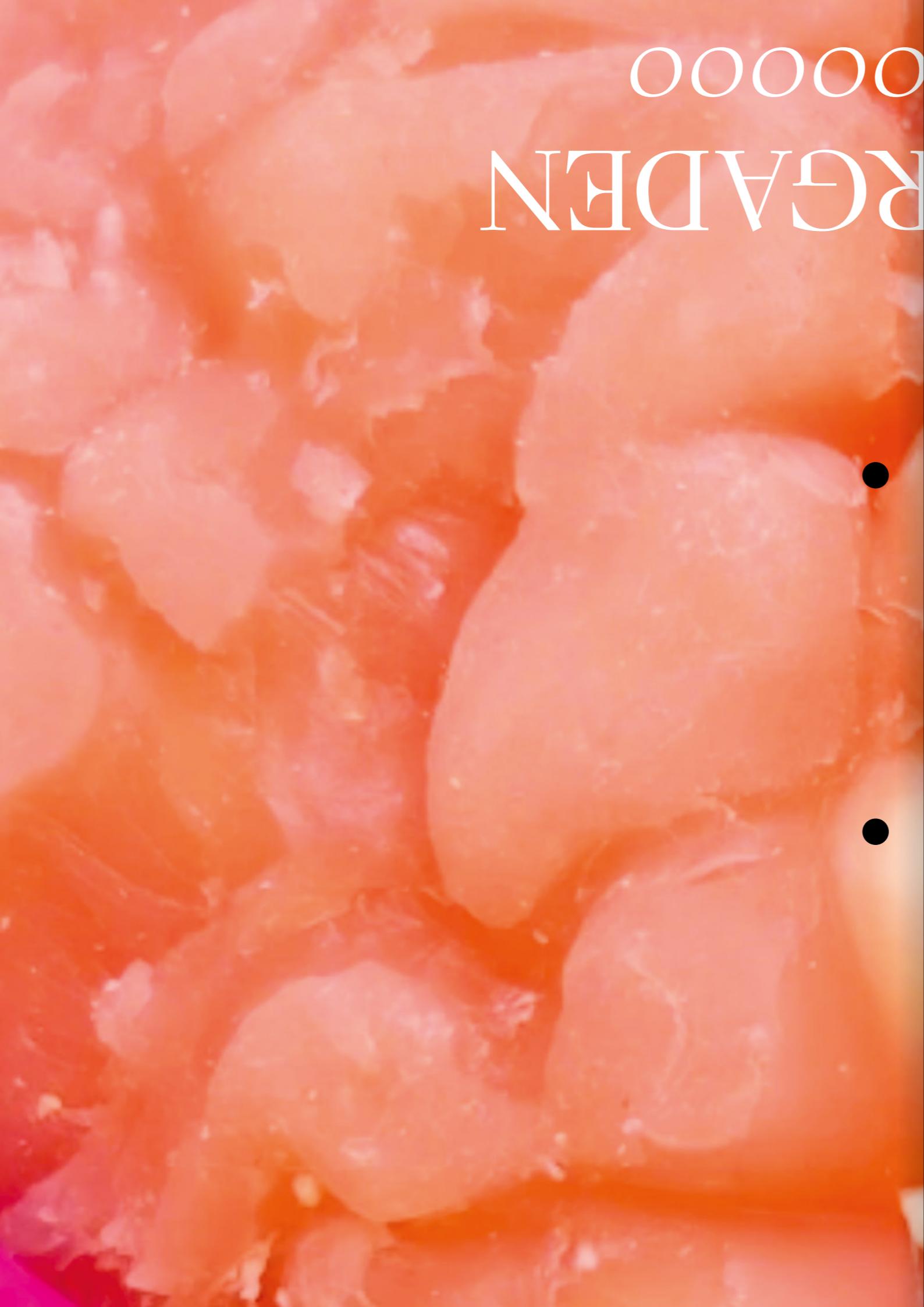

Madeleine
Andersson

*Degenerative
Knowledge
Production*

OOOOO REGADEN

ISBN: 978-87-94311-23-6

EAN: 9788794311236

Madeleine Andersson
Degenerative Knowledge Production
Udstillingsperiode: 25.11.2024 – 26.01.2025

O – OVERGADEN
Overgaden neden Vandet 17, 1414 København K
overgaden.org

INTRODUKTION

Det er en stor fornøjelse at introducere denne publikation, der udkommer i forbindelse med Madeleine Anderssons soloudstilling, *Degenerative Knowledge Production*, på O – Overgaden. Udstillingen er kulminationen på vores særlige INTRO-forløb – et etårtigt postgraduate-program, som O – Overgaden tilbyder to kunstnere. Med generøs støtte fra Aage og Johanne Louis-Hansens Fond skaber INTRO en unik mulighed for at udvikle og udvide vores samarbejde med kunstscenens nyeste stemmer igennem både en stor udstilling og denne ambitiøse publikation, hvis målsætning det er at udvide samtalerne omkring den kunstneriske praksis og åbne op for, at nyt materiale kan udspringe heraf.

I dette tilfælde har den amerikanske kurator og skribent Adam Kleinman skrevet "To slags mennesker eller den korte historie om stupiditet", mens den britiske idehistoriker og forfatter Thomas Moynihan har bidraged med teksten "På en historisk mission om at 'kurere' stupiditet med elektricitet: Fra volutasjøle til AI", og endelig har den svenske kunstner Mandus Ridefelt skrevet om pervertering af videnskab. Jeg vil gerne takke alle bidragsydere varmt, samt takke publikationsredaktør Nanna Friis og hele O – Overgadens team for den store indsats i forbindelse med udstillingen, og naturligvis også fanfare, vores grafiske designere, for deres dedikerede arbejde på denne publikation. Sidst, men ikke mindst, en særlig tak til kunstneren, Madeleine Andersson, for at dele sit materiale – fra koncept til udvidede samtaler – med os alle sammen, både gennem udstillingen og denne publikation.

Det er ikke ofte, at kunstnere sætter sig for at kæmpe mod intelligensens herskende magter, men det er ikke desto mindre tilfældet i den første store soloudstilling af billedkunstner Madeleine Andersson.

På O – Overgaden afslører Andersson, hvordan dumheder og absurditeter er indlejet i vores systematiske, videnskabelige forståelser af hjernen såvel som kroppen – gennem en tempofyldt, researchbaseret fortælling i både levende billeder og skulptur.

Anderssons store nye filmværk, *Degenerative Knowledge Production*, kredser om brugen af elektricitet som både metafor og middel til at optimere, kontrollere og klassificere den menneskelige hjerne som enten dum, intelligent eller død. Den 75 minutter lange film mikser punkede og grynede billeder hentet fra YouTube, populære spillefilm og gamle dokumentarfilm. Alt imens fortæller en voiceover en historie om elektriske hjerneeksperimenter, der understøtter dét, Andersson navngiver "cogiokratiet" – dvs. det kognitive eller tænkningens (cogitos) overherredømme eller, mere mundret, hvordan nutidens samfund kunne siges, fremfor at være styret af folkets demokrati, at ledes af tankens magthavere: cogiokratiet.

Et andet kortere filmværk, *Me, ordering a mind control spell off Etsy to be cast on myself*, viser en esoterisk 'personlig' video, Andersson har købt online for at trækkebinde sit sind som modstand mod en systemisk (cogiokratisk) 'tankekontrol'. En lignende modstandsfyldt gestus, som nærmest blokerer udstillingens arkitektur, er en ophobning af spande – 1:1-replikaer af plastikbeholdere fra en dansk samling af konserverede hjerne – hvis lejlighedsvisse hår vækst undslipper obduktionen og arkivets systematisering.

Ved at rive rationel eller 'klog' optimering fra hinanden i surrealistiske kombinationer af grundlæggende forskelligartede ting leger udstillingen på humoristisk vis med vidensproduktionens elfenbenstårn og tro på fremskridtet. Udstillingen er således en invitation til at forstå intelligens og dumhed som indbyrdes afhængige – en opfordring til at forstå det degenerative, uforudsigelige, humoristiske, fejlfyldte, kreative, psykedeliske og dumme som del af menneskets sammensætning.

Rhea Dall
Leder og chefkurator på O – Overgaden,
december 2024

Madeleine Andersson (f. 1993, SE) er uddannet fra Det Kongelige Danske Kunstakademi (2022) og bor og arbejder i København. Andersson har tidligere udstillet på bl.a. documenta Institut, Kassel (2024), Färgfabriken, Stockholm (2023), Galerie 35m2, Prag (2023) og Bærum Kunsthall (2022).

PERVERTERING AF VIDENSKAB

I ANLEDNING AF DEGENERATIVE KNOWLEDGE
PRODUCTION AF MADELEINE ANDERSSON

Mandus Ridefelt

Jeg arbejder med kunst og naturvidenskab. Når jeg nævner det for folk i kunstbranchen, er "det er den *kedeligste* form for kunst, jeg kender" – eller enhver anden valgfri eufemisme – en af de mest almindelige reaktioner. Med *Degenerative Knowledge Production* placerer Madeleine Andersson sig tættere end nogensinde på denne genre af kunst-videnskab. Ikke desto mindre er Anderssons arbejde virkelig sjovt.

HVORFOR KUNST OG VIDENSKAB IKKE KAN VÆRE SJØVT

Sjovhedens relative fravær i krydsfeltet mellem kunst og videnskab er hverken diskvalificerende eller som sådan et problem. En stor del af ovennævnte reaktioner kan ses som biprodukter af selve feltets tilstand. De institutionelle og samarbejdssdrevne formater, som mange kunst-videnskab-projekter udspringer fra og værdisættes af, kræver en form for diplomatilignende sensitivitet, som utæmmed sjovhed sjældent trives i. Der er sjældent tid til at lære hinanden ordentligt at kende. Der er sjældent en intuitiv forståelse for, hvad der er på spil, for dagsordener og roller, der rækker ud over den slidte taksonomi mellem kunst som *fluff* og videnskab som facts. Det er sjældent, at de tilfældige parametre, på hvilke sjove mennesker og emner findes, er til stede – udvalget er for lille, kostbart og skrøbeligt til, at man kan udsætte det for den slags risici, der ikke forventes at udløse andet end et grin. Og som en del af den byttehandel, der er indlejet i enhver interdisciplinær aktivitet, står inklusionsvokabularier og integrerende konceptuelle terræner som regel i opposition til det specifikke og det referentielle – hvoraf især sidstnævnte udgør en central del af langt det meste sjove kunst. Til gengæld bliver disse omstændigheder også en implicit udvalgsmekanisme, hvorved kunstneriske praksisser drevet af humor frastødes af de æstetiske idiommer, som kunst-videnskab ellers sværger til – og således afholder sig fra at trænge igennem dens institutionelle panser. Det er bare et ret svært sted at være sjov. Og mens alt dette teknisk set er helt fint, er det i sandhed bemærkelsesværdigt, hvordan kunst-videnskab-genrens systematiske kedsommelighed vendes på hovedet som en slags kendsgerning underskrevet af Madeleine Andersson – særligt tydeligt i *Degenerative Knowledge Production*.

FRODIGE OMDIRIGINGER

Kernen i Madeleine Anderssons arbejde er en perversionens metodologi. Den perverse er på en og samme tid en obligatorisk kætter og en uhelbredeligt frafalden, eller kort sagt: den homoseksuelle. Men perversionen i Anderssons værker handler ikke om det usædvanlige eller abnorme som i begrebets gængse, psykopatologiske forstand. Anderssons metode er en slags afledningsmanøvre, hvor den sti, hun slår ind på, udgøres af legemliggørelsens gru og det fornedrende ved tænkning. For en som Pierre Klossowski, forfatter til bogen *Living Currency*, finder perversionen sted, når impulserne standser op, umiddelbart inden de træder ind i deres produktive konfiguration og derefter omdirigeres. Ikke desto mindre kan den "frodige følelse", der går forud for forplantningsøjeblikket, ikke repræsenteres af nogen utopisk gestus – den kan ikke frit slippes løs, og den er ikke gratis. Perversion har altid en pris, og dens aftryk bliver en ny snor om halsen. For at parafrasere Klossowski kan man sige, at den perverse fortærer i dagslys og sanerer sin gæld om natten. Som kunstnerisk metodologi handler denne slags perversion om at indfange den frodige følsomhed i enhver given proces og lade frodigheden blive en slags Antikythera for alle slags vidensproduktion.

En omdirigeret forudsigelse eller en profeti om en fremtid, hvor det instrumentelle er ondsindet, og det onde er instrumentelt. Og ja, perversion har en tendens til at være sjovt.

PERVERSION BY ANDERSSON

Petrosexuality (2022) var Anderssons første store researchbaserede projekt og tog udgangspunkt i hypotesen om, at seksuelle logikker er drivkraften bag såvel fossile industrier som petrokultur i det hele taget. At afbrænde, at smøre, at bore og gennembore er alt sammen noget, der knytter sig til den petroseksuelle logik, og som projektet i store træk antyder, bør det behandles som en af de primære faktorer i de tredelte gisninger om modernitet, kapitalisme og ekstraktivisme. Fra et metodologisk standpunkt fremførte værkerne – vekslende mellem udstillinger og konferenceoplæg – en række (æstetiske såvel som teoretiske) påstande, der på én gang var ufalsificerbare (videnskabeligt perverterede) og vanvittige (seksuelt perverterede). Hvad nu, hvis den moderne produktivitet i selve sin essens er en ophobning af seksuelle impulser splintret gennem et prisme af geologi?

I *Degenerative Knowledge Production* (2024) vender Andersson sin opmærksomhed mod udalt videnskabelige og epistemiske anliggender. Hovedværket, en timelang film, hvis manuskript er udviklet i samarbejde med Thomas Moynihan, er en slags historisering over, hvordan elektricitet har været et redskab i hjerneforskningen, hvilket har resulteret i en vedvarende spejlingsøvelse mellem selve fænomenet elektricitet, og hvordan hjernen tilskrives funktion og potentiiale. En karnevalsagtig strøm af videoklip sammensat i en taksonomi af overflod, der deler visse fællestræk med post-internet-viljen til arkivmateriale såvel som med undersøgende journalistik. En historie om eksperimenter, afhængighed og meget bogstavelig

pirrelighed rejser sig som kirigami-illustrationer frem mod filmens afslutning – stupiditet er en strukturel forudsætning for intelligens.

AT PERVERTERE DET, SOM IKKE BØR PERVERTERES

Når man hæfter en perversionsmetodologi på naturvidenskabens kulturelle omstændigheder, åbner der sig et enormt interessant rum. Hvad er perverteret videnskab? Hvordan kan det være, at moderne videnskab rummer en så bred vifte af koncepter, som beskriver dialektikken, der finder sted i randområderne, mens vi i vid udstrækning mangler koncepter til at beskrive dens afstikkere? Der findes inden for videnskabsfilosofi en ihærdig forgabelse i fiasco, ansvarsfralæggelse og ignorance. Men de beslægtede teorier plejer at konkludere, at alt i sidste ende var en forandring til det bedre. Det dialektiske show *must go on*. Historier som disse tager sjældent højde for noget muligvis råddent i videnskabens rige, eller, vigtigst af alt, at dette rådne ikke relaterer sig til videnskabens mulighed for faktisk at leve op til sin primære forpligtelse: at være i overensstemmelse med det sande og/eller det virkelige. Anderssons kritik af fremskridtet som ide deler en vis sensitivitet med AI-diskursernes konstante frygt for degenerering – profeten om, at læringskurven i *deep learning*-modeller globalt set er for nedadgående, eftersom den må "æde" sin egen lort. Men igen, dette er, hvad menneskets kulturdiskurser bygger på, bogstaveligt talt i form af historiske perversionsmesterværker såsom Pasolinis *Salò* eller mere generelt i den sammenhængssøgende vilje til at læse tanker gennem tænkning. I *Degenerative Knowledge Production* hævder Andersson, at videnskaben har en undertrykt relation til sin egen perversion. Blandt alt det, der findes derude, er videnskaben måske den eneste ting, der ikke må perverteres. Videnskaben undertrykkes altså, eftersom den udgør en trussel mod sig selv, og hvordan den bør agere inden for rammerne af liberale demokratier (såsom Danmark og Sverige).

TREDOBBELT TRUSSEL
Jeg kan identificere tre måder, hvorpå perversion truer videnskaben.

TRUSLEN VED EN PERVERTERET INDERSIDE

Inkonstiens, artefaktmæssige epistemiske begrænsninger eller bare det at stirre på den rene og skære besynderlighed, som er vores planet, er ganske normalt i de fleste videnskabelige praksisser. Og mens alle videnskabsfolk laver deres egne udlægninger, sætter deres egne indsatser, er erfaringen med eksempelvis inkonsistens en stabil, nærmest medfødt del af den praksis, der foregår "i felten". Eftersom mange videnskabelige discipliner bakser med dramatisk forøgede observations- og computerkapaciteter, mærkes disse effekter endnu stærkere i dag. Jo højere oplosning, des mere afslører kompleksiteten sig. Modeller bliver belastede. Larm og signal begynder at blande sig sammen. I takt med, at det bliver sværere at adskille de produktive aspekter af videnskabens argumentation fra de fænomener, den beskæftiger sig med,

bliver en spaltning af disse processer tilsvarende nemmere. Denne "insider"-udgave af videnskabspraksissen er ikke en del af den offentlige samtalé i dag, kun i form af solblegede metaforer, der hepper på De Videnskabelige Processer® som at "blive draget mod det ukendte".

TRUSLEN VED PERVERTEREDE "POST-SANDHED"-GRUPPER

Den mere bredt kendte trussel mod videnskabens resultater tilskrives som regel anti-vaxxere og lignende grupper. Deres trussel består i at benægte videnskaben til fordel for gruppepsykologi, religiøse overbevisninger, paranoide konspirationer og en pose blandede anti-establishment diskurser. "The perverse syllogism goes as follows: everything in our social life is about money and financial interests, therefore there is no climate change. Something similar happened in the case of Covid. More often than not, a refusal to accept scientific facts, their *denial*, is just one of the forms taken by the *disavowal of the truly traumatic dimension of capitalism*" (*Disavowal*, Alenka Zupančič, 2024, Polity Press, p.30).

At benægte kapitalismens reelt traumatiske dimension ved at stemple disse faktaresistente grupper som post-sandhed kan i vid udstrækning også overføres til det liberale demokratis eget narrativ. De bør opfattes som to forskellige manifestationer af den samme resistens: en, der resulterer i ren benægterisme, og en, der resulterer i tilintetgørelsen af en skelnen mellem videnskabens sociale autoritet og videnskabelig autoritet som sådan. Sidstnævnte er teknokratiets egentlige sygdom og årsagen til, at de resistente grupper opfattes som så nedbrydende – at forstå deres mulighedsrum ville muligvis være at stikke hånden i et hvepsebo, som den etablerede teknokratiske forestillingsevne ikke har råd til at nærme sig. Anderssons arbejde foregår i netop dette amorske, nuttet grænseoverskridende øjeblik – mellem videnskabens autoritet som videnskab og dens autoritet inden for rammerne af det sociale liv. I selve kunst-videnskab-genren er hendes udgravninger sjældne og overraskende skægge.

TRUSLEN VED AT ANERKENDE PERVERSIONEN

Endelig var og er perversion, som Anderssons værk peger på, en betingelse for videnskabelig optrævling af hjernen som sådan; et indgreb, der altid er delvist dysfunktionelt. I dette tilfælde udgøres truslen mod videnskaben både af perversionens strukturelle utilgængelighed og (ligesom med insider-truslen) måden, hvorpå det degenererede og det uforudsete introduceres til et system, hvis politiske rationale i liberale demokratier kredser om dyder såsom transparens og forudsigelighed. At anerkende perversionen som en af videnskabens stamfædre tvinger os til at tænke over, at videnskab ikke altid gør det, vi tror, den gør. Dette er et mareridt for en hvilken som helst teknokrat. Af hensyn til den liberale orden er videnskab en primær sandhedsproducent og får stadig til opgave at forsyne hele befolkningen med vished. Derfor er perverteringen af videnskab særligt interessant som en slags punktering af den liberale orden.

Hvis ikke videnskaben, hvilket system er så i stand til at levere den transparens, information, vished og forudsigelighed, som den liberale, demokratiske statsborger skal sætte sin lid til? Eller måske er det omvendt: Vil liberalismen, som vi kender den, nå sin afslutning, når det er indiskutabelt, at videnskaben er pervers?

EN GIFTIG DIALEKTIKER

Andersson har i løbet af sin praksis opbygget en alsidig perversionsværktøjskasse. Gennem persionen, ulæseliggørelsen, kan vi løsne de giftkroge, der ellers fæstner fænomenerne til steder, hvor de instrumentaliseres og assimileres. Når Andersson bruger persionens dysterhed til at lægge pres på den omfattende historiografiske undersøgelse og det doom-scrollede hjerne-bestiarium, antyder hendes videnskabelige historiefortælling ikke kun de udbuledede arterier mellem stupiditet og intelligens, den slår sig virkelig løs dér. *Degenerative Knowledge Production* fremstår som en sprudlende korrigering i sin måde at pløje sig gennem stupiditetens plisserede fistler – frygtløs og klar til endnu et *rebound* med sandheden. En giftig relation for tid og evighed.

TO SLAGS MENNESKER ELLER DEN KORTE HISTORIE OM STUPIDITET

Adam Kleinman

Min fars yndlingsudtryk skærer direkte ind til benet, hvad angår menneskets tankegang: "Der findes to slags mennesker – dem, der deler verden ind i to slags mennesker, og dem, der ikke gør." Langt mere end at være et kløgtigt paradoks synliggør denne sætning et grundlæggende mønster i europæisk intellektuel historie: vores utrættelige vilje til at dele virkeligheden op i binære modsætningsforhold. Det næsten tvangsgagtige ved opdelingsbehovet er også kernen i dialektikken, en filosofisk undersøgelsesmodel, som vi vender tilbage til senere. Min fars observation viser sig dog at være særlig relevant i forhold til at udfolde Madeleine Anderssons udstilling *Degenerative Knowledge Production*, der tager livtag med, hvordan samfundet og medicinalindustrien definerer død og stupiditet.

Et ofte brugt akademisk trick, der kan ligne intelligens, er at fremsætte en etymologi i forsøget på at blotlægge nogle dybsindige sandheder. Som eksempel på denne gimmick: Tænk på, hvordan ordet 'diagnose' – en primær glose i sygdomsdefinitioner – faktisk forråder selve essensen af binær tænkning. Det er en kombination af det græske 'dia' (διά), som betyder "at skære" eller "skille ad", og 'gnosis' (γνώσις), som betyder 'videnskab'. Det er slående, hvad denne etymologi implicerer. I sin lingvistiske grundform beror medicinsk viden på at skille ting fra hinanden: en tilgang, der manifesterer sig i modsætningen mellem patologi og 'normalfunktion', mellem den syge og den raske, mellem afvigelse og social norm.

I social forstand har begrebet 'afvigelse' ganske tunge konnotationer. Det er formodningen om en nedtur: fra idealtilstand til forfald og moralsk fordærv. Kontrasten til Darwins evolutionstænkning er markant: Her beskrives "forandringer over tid" som værende et udtryk for naturlig udvælgelse, hvilket vil sige, at tilpasning kun er en fordel i visse sammenhænge. Tænk på en fugls næb: Modificeringer giver ingen mening, medmindre de skærper muligheden for at finde føde – uden kontekst er udvikling og tilpasning meningsløst.

Ikke desto mindre fordrøjede 1800-tallets racistiske videnskabsfolk denne forholdsvis nuancerende tankegang i retning af reducerende 'den stærkeste overlever'-udtryk, der med fuldt overlæg ignorerede, hvordan 'egnethed' afhænger af miljø og vilkår. Det var ikke tilfældigt, at overherredømmetankegangen havde til formål at bevare de strukturelle betingelser for netop overherredømmets dominans – man har ikke været videre oplyst, men man har heller ikke ligefrem været dum.

At spore denne intellektuelle patologi – og hvordan den performer en aetiologi – fører os tilbage til verdens formentlig første fascist: Platon. Som en slags stamfaderfigur til den europæiske, filosofiske tradition – uden selvfolgelig at glemme Sokrates, eller i hvert fald Platons skildring af ham – mestrede Platon den dialektiske tænkning: Metoden, hvor åbenlyse modsætninger forenes. Gennem dialog og sammenligning formulerede han konceptet om 'eidos' – roden til 'ide'. Hans tankesystem fremsatte perfekte, abstrakte idealer for alt i universet; arktyper, hvorfra alle afvigeler – hvilket vil sige enhver fysisk manifestation af idealerne – blot var ringe kopier, skygger af idealformerne. Det er vigtigt at bemærke, hvordan Platon koblede denne "forringelse" til moralsk forfald og fremstiller et intellektuelt liv som en kamp, der kan modvirke forfaldet og muliggøre en opstigning mod perfektionen – måske den dummeste tanke i menneskets historie.

Det antikke Grækenlands debat om menneskets bevidsthed – som forekommer en anelse åndet i lyset af moderne neurologi – kunne ikke bestemme sig for, hvor sindet bor, og hvad hjernen egentlig foretager sig. Platon opfattede hjernen som tankens epicenter, men argumenterede for, at den nødvendigvis måtte arbejde sammen med leveren (epicenteret for begær og appetit) og hjertet (følelsernes udspring) om at forme 'sjælen', den vitale kraft, der adskiller mennesket fra alle andre livsformer. Hans elev, filosoffen Aristoteles, var lodret uenig og anså hjertet for at være kommandocentral for sansning, følelser og beslutsomhed, mens hjernen i hans optik ikke var meget mere end en biologisk radiator, der kunne køle blodet ned – hvilket han også mente var årsagen til, at hovedet så ofte er varmt.

Uenigheden om, hvorvidt hjernen eller hjertet styrede bevidstheden – og i forlængelse heraf også spørgsmålet om liv og død – gav genlyd gennem årtusinders medicinske tænkning, og ikke før 1968 nåede man til en form for ny enhed på Harvard Medical School, hvilket Madeleine Andersson dokumenterer i *Degenerative Knowledge Production*, hvor hun har denne distinction som sit udgangspunkt.

Da forskere på Harvard redefinerede begrebet 'død' ud fra (manglerende) hjerneaktivitet, gjorde de mere end blot at etablere nye medicinske kriterier. De skabte en fundamental forskydning af menneskets relation til egen dødelighed. Det at placeret livet, det levende, i hjernen fremfor i hjertet ændrede

både lægevidenskaben og den juridiske opfattelse af menneskelig eksistens og ikkeeksistens.

Og nu, hvor der er styr på den del – hvis man da lige ser bort fra igangværende debatter om, hvordan tarmfloraen påvirker hjernen og samtidig bidrager til produktionen af signalstoffer i fordøjelsessystemet – er det tid til at genbesøge fornævnte binære spektrum og undersøge distinktionen mellem liv og død.

Den europæiske filosofis besættelse af dialektik, især fremført af Immanuel Kant og G.W.F. Hegel, undergik nærmest seismicke rystelser, blot et år før Harvards kriterier for 'hjernedød' blev formuleret. I 1967, som følge af Jacques Derridas *Om grammatologi*, blev begrebet 'dekonstruktion' for alvor sluppet løs i det intellektuelle landskab: en revolutionerende metode, der fik traditionel binær tænkning til at eksplodere. Snarere end blot at forene modstridende koncepter afdækkede Derrida, hvordan formodede modsætninger smitter og afhænger af hinanden: Lys eksisterer kun, hvor der også er mørke, men den gensidige afhængighed underminerer adskillelsen. Selvom Derrida i første omgang trak på den antikke græske ide om φάρμακον, eller 'phármakon' – der både betyder medicin og gift, og hvorfra moderne farmaceutrelaterede begreber stammer – til at demonstrere, hvordan skrift bevarer og ødelægger hukommelsen, bevægede hans arbejde sig i 1980'erne i en overraskende retning. Et teoretisk skift, der sært nok resonerer med Anderssons spøgefulde referencer til hjerneædende zombier.

I sine undersøgelser af binære modsætningspar støttes Derrida på skjulte magtdynamikker. Sådanne modsætninger var ikke neutrale, de understøttede tværtimod sociale hierarkier ved at fremhæve et begreb og undertrykke dets modsætning. Lignende mønstre kan spores i historiske udlægninger af raceforskelle, eksempelvis sort/hvid, baseret på Friedrich Nietzsches ide om tidlige kristne menigheder, som omdannede manglen på verdslig magt til et moralsk overherredømme, hvor fysisk svaghed blev et bevis på spirituel overlegenhed over romersk styrke. Nietzsche, der senere blev vanvittig i sin kamp for at komme modsætningen mellem magt og nåde til livs, kaldte denne proces for "en omvurdering af alle værdier".

Som antydet ovenfor blev Derridas teorier om magtrelationer uventet gotiske, da han gik i gang med at undersøge væsner, der "fra naturens side" gør op med binær logik, eksempelvis vampyrer og zombier. Sådanne 'udøde' væsner var besværlige for vestlig tænkning, netop fordi de ikke kunne opdeles i levende versus død. Derrida mente, at gotiske historier kom angst til livs, netop fordi disse midt-i-mellem-væsner enten blev slået ihjel eller tvunget tilbage til menneskeskikkelse, hvilket til en vis grad skabte ro ved at genoprette de tydelige kategorier. På baggrund af sin analyse konkluderede Derrida, at menneskets angst stammer fra frygten for uafklarede modsætningsforhold.

Ikke længe efter Derrida tog den amerikanske litteratur Avital Ronell skridtet videre og udfordrede endnu et af de binære par, nemlig den traditionelle opfattelse af intelligens og stupiditet. Euro-amerikansk tænkning havde længe haft intelligens i høj kurs og samtidig affærdiget stupiditet som ren defekt, men Ronell stillede et radikalt spørgsmål: Hvad hvis stupiditet ikke kun er fraværet af intelligens, men en aktivt tænkende og skabende kraft i egen ret? Dette kan også forbindes til ældgammel visdom, og et nyt spørgsmål melder sig således: Gentager vi bare os selv ad absurdum?

Sokrates blev eksempelvis kåret som den viseste mand i Athen af oraklet i Delfi, og han fik ikke titlen på baggrund af sin overlegne viden, men derimod fordi han anerkendte sin uvidenhed. Efter at have udspurgt de formodede klogeste i Athen om dit og dat opdagede han, at de fleste dækede over deres uvidenhed med selvsikkerhed, og det gik op for ham, at sand visdom starter med accepten af det, vi ikke ved. Denne erfaring er udødeliggjort i Platons *Sokrates' forsvarstale*, hvor Sokrates' berømte udtalelse "Det eneste jeg ved, er, at jeg intet ved" blev brugt som forsvar mod en anklage om moralsk forfalde – og besynderligt nok foregriber den tidlige amerikanske forsvarsminister Donald Rumsfelds forvirrende kommentarer om "kendte ubekendte" i forsøget på at retfærdiggøre sine nederlag i "krigen mod terror".

I sin omfattende undersøgelse fra 2002 om tåbelighedens historie (med den passende titel *Stupidity*) bevægede Ronell sig fra vidensparadokset i retning af uvidenhed og argumenterede for, at intelligens og stupiditet ikke er modsætninger, men snarere to sammenflettede størrelser.¹ Ronell, der ikke kun er inspireret af Derrida, men også af psykoanalysen, overvejede, hvordan vidensproduktion ofte bevæger sig gennem lamslæde tilstande på vej mod erkendelsen af, at der er noget, vi ikke ved. Selvom en stor del af Ronells bog beskæftiger sig med de nødvendige betingelser for kreativt at aflære sig noget for at kunne skabe noget nyt, reflekterer hun samtidig over, hvilke negative konsekvenser det kan have, når intelligens vurderes på forenkende måder.

Som et lille tankeeksperiment kan man overveje vægten af spørgsmålet "er du dum?" over for spørgsmålet "er du klog?". I forlængelse af den lammelse, Ronell oplevede i mødet med eksistentielle spørgsmål, kom hun med et bud på en lignende, men kulturelt betinget lammelse, der kan opstå som konsekvens af standardiserede (intelligens)tests. Disse tests har sjældent held med at anerkende forskellige former for intelligens og hæmmer derimod deres mulige udvikling. Den binære modsatning mellem at blive erklaret enten "klog" eller "dum" konsolideres på alle niveauer af uddannelsessystemet og skaber en cyklistisk opfattelse af intelligens, mens den paradoxalt nok også begrænser innovationsevnen.

Ligesom "den stærkeste overlever"-tanken altid spørger, er den biologiske determinisme en overraskende berettigelse af såkaldte intelligenssystemer.

Overbevisningen er, at intellektuel kapacitet afgøres ved fødslen i form af hjernens struktur og ikke er et spørgsmål om, hvordan sindet formes eller ødelægges gennem uddannelse og livserfaring. Anderssons film driller klogt sådanne videnskabelige forsøg på at lokalisere og måle intelligens, hvilket leder tankerne hen på den mærkelige saga om Albert Einsteins hjerne.

For så vidt som Einstein utvivlsomt var genial, er mytedannelsen omkring hans hjerne som ultimativt symbol og hjemsted for genialiteten snarere en afsløring af vores samfundsmæssige besættelse af berømmelse end af selve hans intelligens. De postume, pseudovidenskabelige studier af Einsteins hjerne, som forsøger at forklare hans exceptionelle evner ud fra fysiske karakteristika, er et eksempel på denne udbredte misforståelse.

Den amerikanske palæontolog, evolutionsbiolog og videnskabshistoriker Stephan Jay Gould, der tilfældigvis også befandt sig på Harvard, lavede en perfekt udlægning af det problematiske ved denne tænkning i sin bog *The Panda's Thumb: More Reflections in Natural History* fra 1980, hvor han skrev: "I am, somehow, less interested in the weight and convolutions of Einstein's brain than in the near certainty that people of equal talent have lived and died in cotton fields and sweatshops."²

Den komplet imbecile "kamp mod stoffer" – der ligesom "kampen mod fattigdom" eller "kampen mod terror" eksemplificerer det amerikanske politiske systems paranoide ide om, at en nation kan føre krig mod abstrakte koncepter – havde et slogan: "A mind is a terrible thing to waste." Måske vi hellere skulle fokusere på denne tankegang end erklære visse hjerne døde.

PÅ EN HISTORISK MISSION OM AT "KURERE" STUPIDITET MED ELEKTRICITET: FRA VOLTASØJLE TIL AI

Thomas Moynihan

"I judge not; nay, rather that foolish, even silly, part which cannot be named without laughter, is the propagator of the human race. This is at last that sacred spring from which all things derive existence..." —Desiderius Erasmus, 1509

Måske er der en vis visdom i tåbelighed. Måske er intelligens ikke en rangerbar størrelse. Det er ikke en kvotient eller kvantitet, som vi nænsomt kan kvalitetsbedømme med ord som 'mindre' eller 'mere', 'sub' eller 'super'. Måske er det heller ikke sandt, at visdom står i fuldstændig modsætning til idioti eller klart kan defineres som mangel på samme. Jo mere intellektuelt kompetent nogen bliver, jo større kan potentialet for tåbelighed nogle gange forekomme. Er snedighed og kretinisme to fuldstændig adskilte ting?

Kluge hoveder har vidst det længe. I 1509 publicerede den hollandske vismand Desiderius Erasmus eksempelvis sit værk *Tåbelighedens looprinsning*, hvor hans argument er, at dumhed er "frøet og kilden" til vores eksistens.¹ Han pointerede, hvordan vi, når vi ikke behøver at se hårde realiteter i øjnene, bliver bedre til at fyre op under vores medfødte sløvhed, og således bliver bedre til at holde ud eller, Gud forbyde det, letsindige nok til at reproducere.

§
I oldtidscivilisationer, fra Asien til Nordafrika og Mellemøsten, blev patienter med voldsomme hovedpiner instrueret i at røre ved elektriske fisk, i håb om at stødene ville lindre smerten. Man troede, at chokket ville få hjernetågen til at lette og i et lynglimt bringe sindet tilbage i skarp tilstand. Heri findes årsagen til forestillingen om at kunne kurere tåbelighed og sløvhed med elektriske stød.

Men snarere end at sætte sin lid til batterier og elektriske ål ville det være belejligt at udvikle remedier, der kunne skabe et kunstigt chok. Denne ide medførte naturligvis, at man nærmest snublede over elektromagnetismen.

§
Som Diogenes Laertes påpegede, havde vismænd i egheder kendt til det faktum, at magneten kan forårsage en vis animering af det livløse. Det var Thales af Miletus, der først observerede – omkring 600 f.Kr. – at rav kan vækkes til live, hvis det gnides på den rigtige måde. Det således levende rav kan altså tiltrække fjær og støvpartikler. Dette, har vi siden fundet ud af, skyldes statisk elektricitet.

§
I 1600 besluttede den læselystne læge William Gilbert – mens hans studerede disse besynderligt attraktive egenskaber ved fossilt harpiks – at give fænomenet et navn. Eftersom det græske ord for rav er 'electron', kom han op med navnet 'elektricus'. Og dermed så 'elektrisk' energi – samt vores moderne tidsalder – dagens lys.²

Ordet 'electricity' optrådte første gang på engelsk i 1672 i en bog af sir Thomas Browne om vulgære perversions. Bogens titel *Pseudodoxia Epidemica* afslører, når den oversættes, at der er tale om en regulær epidemi af misforståelser.

Måske nog ikke var det også den første bog, hvor ordene 'compute' og 'computation' blev anvendt i beskrivelsen af apparater, der kan lave udregninger.³ Det er næsten, som om denne bog i al stilhed forudså den invasive oversvømmelse af menneskets stædige rationalisme, som mineralriget, via elektromagnetisk animering, førte med sig – og den deraf bratte opvågning forklædt som silikonechip og elektronisk computer.

Måske er det ikke et tilfælde, at ordene 'electricity' og 'computation' optrådte første gang i samme bog, ej heller at denne bog forudsagde epidemiske tåbeligheder. Vi har aldrig spurgt silikatmineralerne, om de gav samtykke til tvungen tankevirksomhed.

§
Ikke længe efter, i en tøvende sidebemærkning, giver Isaac Newton udtryk for, at "al følsomhed er ophidselse", og at "dele af dyrekroppen kan bevæge sig" via en slags "kommando" fra en "elektrisk" ånd.⁴ Måske tøvede Newton også, fordi han, om end mangelfuld, forudså, hvordan alle disse sammentræffende sammentræf mellem elektricitet og mentaltilstand senere ville blive sluppet løs i verden.

§

Samme år som Newtons *Principia* blev udgivet på engelsk, satte Alexander Pope sig for at udgive et langt digt, som løftede sløret for fortvivelsen over den retning, moderne vidensproduktion bevægede sig i. Diget fantaserer om stupiditetens triumf, indvarslet til hele universet af 'Kedsomhedens Gudinde' og kulminerende i en nonsensapokalypse.

Men han reagerede også på den moderne videnskabs desillusionering – eller måske snarere lamslælse – over et univers, der tidligere var blevet opfattet som fejlfrit på grund af sit intelligente design. Mod forventning begyndte videnskaben, i stedet for at præsentere en gennemtænkt verden, at afsløre et kosmos, som var mismodigt, åndssvagt, ofte helt meningsløst. Pope beklagede sig for sin del over, hvordan den sande humanistiske viden "jamrer i sine lærker" – "kneblet og bundet" – mens alle videnskaberne, "den gale Mathesis alene", forbliver "ubegrænset":

"Too mad for mere material chains to bind,
Now to pure Space lifts her ecstatic stare,
now running round the Circle, finds it square."

'Mathesis' refererer her til alttings kvantificering. Den såkaldte *furor mathematicus*, der banede vejen for binær kodning og den deraf følgende elektrifisering af tankevirksomhed. En tankevirksomhedsstand, der, med Popes karakteristiske klagesang, ville være tømt for al sjæl og krop.⁵

En af Popes venner beskrev meget passende en personificering af selve Indlæringen, som bliver henrettet ved elektrisk stød i digtet *The Scribleriad*, der i øvrigt omhandler udslettelsen af ældgammel visdom – en konsekvens af moderne videnskabs såkaldte "elektriske ild".⁶

§

Og sandt nok: På denne tid begyndte det kunstige batteris tidligste stamfader – såsom Leyden-beholderne – at blive produceret. Rygterne florerede om anvendelsen af denne nyligt domesticerede, nyligt aftappede, elektriske naturkraft.

Siden 1740'erne havde læger beskrevet, hvordan elektriske stød kunne give mennesker med lammelse en vis bevægelighed tilbage, om end ganske flygtigt. Inspireret af denne viden besluttede den tyske lærde Franz Karl Achard at sætte påstanden på prøve.

Achard fik fat i en kusk, der havde fået et slagtilfælde "på vej hjem fra en kro, hvor han efter sigende havde forkælet sig selv med brændevin".

Denne drikkestund lammede den stakkels kusk i hele hans venstre side og gjorde ham stum. I forlængelse heraf pulveriserede Achard nærmest hans krop – først med stød gennem tungten – i et 15 minutter langt 'elektrisk bad'.

Tankeløst nok blev lammelse dengang skæret over samme kam som en række andre dårligdomme: alle som variationer af 'idioti'. Patienten fik ikke flere behandlinger,

men Achard hørte siden, at han fik både fæligheden og talens brug igen. I hvert fald i tre dage.⁷ Måske kunne en kur for andre lidelser i nervesystemet og sjælen skimtes i horisonten, tænkte Achard.

§

Senere forsøgte Achard at udklække hønseæg uden brug af varme. Han ville se, om tilførslen af elektricitet alene var tilstrækkeligt. Vores kære polyhistoriker endte imidlertid med at henrette utallige uføde kyllinger, idet myriader af 'små dyr' blev fundet døde dagen efter forsøget.⁸ Han påstod også at have kurert en dreng for døvhed ved at sætte elektroder til hans hoved.⁹

På nogenlunde samme tid blev Achard selv utsat for et lynnedslag under et uvejr og begyndte herefter at lide af "voldsom diarre" og "skælven".¹⁰ Dette forstærkede dog bare hans fascination af elektricitetens kraft. Han var overbevist om, at elektricitet kunne kurere en hvilken som helst lidelse, inklusiv "idioti".

§

I maj 1782 skrev Achard til kongen – den "oplyste despot" Frederik den Store – og bad ham højne sit ambitionsniveau. Eftersom nervesystemet var "tåbelighedens vugge", forklarede Achard, kunne chokbehandling rense det for enhver lidelse. Han insisterede på, at det måske endda kunne kurere idioti. Monarken svarede imponeret og tilføjede et PS med følgende ordlyd:

"If you can use electricity to give intelligence to imbeciles, you are worth more than your weight in gold."¹¹

Achard kurerede naturligvis ikke "imbecilitet" med elektricitet, men begejstringen fortog sig ikke. På omkring samme tid gik det – naturligvis – op for Luigi Galvani, at han kunne få døde frølår til at danse med elektriske stød fra en kondensator. Straks begyndte andre at teste, hvorvidt energien kunne genoplive dyr og mennesker, som var døde af iltmangel. Man mente endda, at elektrochok kunne kurere bænelorm.¹²

§

En slags elektromania brede sig. Som G.C. Lichtenberg, den produktive overspringshandler, ganske profetisk bemærkede:

"One could call it the fifth element, if it were necessary to multiply elements; it is spread everywhere, we live in it, perhaps one day it will be determined to what extent we live because of it."¹³

Lichtenberg beskrev først de forgrenede mønstre, som elektriske udledninger forårsagede på de overflader, der blev utsat for stød, eksempelvis lynafsvedet menneskekød. Han inviterede tit sine venner til at prøve at få elektrochok. Ligesom Nollet fik han forsøgspersoner til at holde hinanden i hånden for så at sende stød gennem menneskekæden. På et tidspunkt lagde han mærke til, at stemningen var meget opstemt, på trods af at kædereaktionerne plejede at halte, fordi

strømmen, ifølge Lichtenberg, altid blev bremset, hvis den skulle igennem en "frigid" eller "impotent" person.¹⁴ Da opklarende forsøg sidenhen falsificerede denne påstand, bemærkede Lichtenberg tort, at den elektrostatiske maskine således "aldrig får æren af en dag at være et brugbart instrument", når "menigheder mødes", eller i "ægteskabelige retssager".

§

Men selv hvis den ikke kunne få fælden til at klappe om de utro eller syndige, synes anvendelsesmulighederne for den elektriske energi at være uendelige. Som en forsker senere genkalde sig, "ville alle se med deres egne øjne, hvordan lemlæstede kropsdele mirakuløst kunne vækkes til live igen",¹⁵ hvor end det var muligt at skaffe "frøer" og "elektroder". Man anså det for værende "sikkert, at i fremtiden bliver ingen begravet efter pludselig død uden først at blive galvaniseret".¹⁶ På samme måde virkede alt, hvad man opfattede som sindslidelser, pludselig mulige at kurere.

§

Da 1700-tallet flød ind i 1800-tallet, blev volitasøjen opfundet, det første egentlige batteri – og spændingen steg til nye højder. Alessandro Volta, søjlens opfinder, var også den første til at udføre sine egne eksperimenter med den. Han puttede elektroder i ørerne, af alle steder, for at sende "stød gennem hovedet".¹⁷ Dette, rapporterede han, fremprovokerede et knasende chok, boblende, "som om en paté eller lignende tyktflydende masser blev sat i kog". Volta erkendte, at det kunne være farligt, og gentog ikke eksperimentet.¹⁸

§

Andre opførte sig knap så fært. I 1803 satte ingen ringere end Galvanis nevø, Giovanni Aldini, sig for at føre traditionen videre. Han spændte strømførende buer uden på sit kranie og udførte en lang række smertefulde stød. Dette gjorde ham efter sigende "søvnlös i flere dage".¹⁹

Aldini konkluderede, at den slags voldsomme resultater kunne tyde på en kraft, der faktisk var stærk nok til at ryste noget forstand ind i de sindssyge. Han havde overtalt adskillige anstalter til at give ham adgang til at udføre eksperimenter på "de håbløse galninge" og blev på den måde en slags elektrochokkets pioner. Han besluttede sig for at finde ud af, om elektricitet kunne hjælpe nogle heldige galninge med at "slippe ud af deres absolut stupide tilstand".²⁰

Han var overbevist om, at det var muligt. Især en patient, hvis opførel tidligere havde indikeret "stupiditet i særligt høj grad", viste åbenbart tegn på forbedring efter elektrochokbehandling, kunne Aldini fornøjte rapportere.²¹

§

I 1803 udgav den tyske polyhistoriker J.C. Reil en bog, hvor han spekulerede i forskellige metoder til behandling af lidelser relateret til den såkaldte "Geist".²² I modsætning til de herskende antagelser insisterede han på, at 'vanvid' ikke opstår på baggrund af 'dårlig moral', men på grund af en hjerne, der 'ystes' af udefrakommende stimuli. Hvis dette er sandt, argumenterede Reil,

er vi således nødt til at bruge de kræfter, vi nu har til rådighed, til at "skælve" det syge organ tilbage til fornuften. Dette kunne implicere "elektricitet", "galvanisering" eller "magnetisme", men det kunne også, tilføjede han, implicere "andre subtile remedier".²³

Reil var ikke sippet, hvad angik stimulans, der kunne chokere "imbecile" nervesystemer tilbage til normalitet. Han overvejede blandt andet at tilføre varme og kulde til kønsorganerne, at bruge "sygdomsfremkaldende midler", at påvinge "sult og torst", simulere tordenskrald eller pistolskud side om side med "nysen", "brændvarm voks" og "rødgłødende jern". Sådanne chok, mente Reil, kunne måske ryste patienterne tilbage til fornuftens brug.²⁴

Reil konkluderede endda, at "ethvert galehus" burde have et "specialudstyret, fungerende teater". En slags simulationsrum møbleret med det "nødvendige apparatur": masker, instrumenter, rekvisitter. Her kunne anstaltens ansatte blive oplært.

[...] so that they could play every role: of judge, executioner or doctor—of angels descending from heaven or dead people returning from graves—according to needs of the patient, to highest degree of deception. Such a theatre could be transformed into a prison or lion's den, into places of execution or operating rooms. In it, Don Quixotes would be knighted, pregnant women delivered of their burdens, fools trepanned, and repentant sinners solemnly absolved of crimes.²⁵

Denne slags trepanations-teater, konkluderede Reil, ville "stimulere fantasien" hos den imbecile eller sindssyge patient og have en gavnlig, helbredende effekt.²⁶

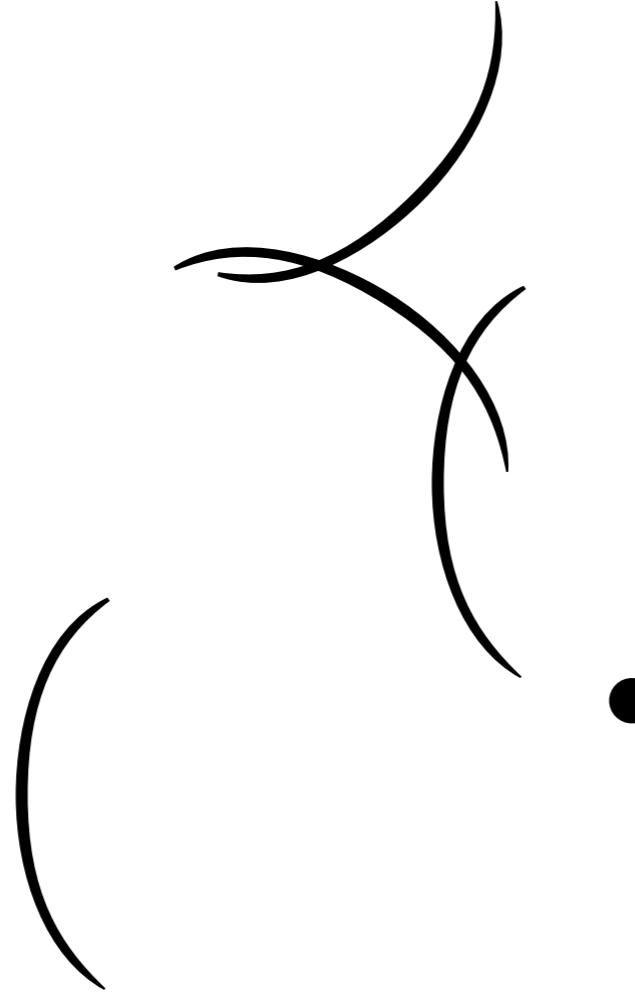
§
I 1818 begyndte en af Reils kollegaer at besøge sig med chokterapi på en langt mere bogstavelig måde. Han roste Reils forslag om at lave kunstige tordenskrald i anstalternes kældre for på den måde at skræmme de indlagte til "fornuft", og kom senere med følgende empatiske udtalelse:

"We add the advice: to give the patient blows from electric, galvanic batteries in the dark."²⁷

§
Sådanne recepter forekommer med rette barbariske, inhumane og amorske for et nutidigt blik: at behandle mennesker, der i al hast er blevet kategoriseret som dysfunktionelle eller forstyrrende, med så voldelige midler, så voldsomme konsekvenser og så omfattende mangel på omtanke. Ikke desto mindre var der tale om forsøg på faktisk at lindre og dulme, frem for slet og ret at fordømme, og det var dengang noget af et fremskridt at søge efter fysiske åetiologier, der kunne fikses, frem for bare at mildne fejlbehandlinger af patienter ud fra devisen om, at de fik som moralsk fortjent. Uanset hvad viser ovenstående, hvor firkantede, skyklapbefængte selv samfundets klogeste nogle gange kan være – og det er ikke anderledes i dag. Det, vi kalder intelligens, består, når alt kommer til alt, af for mange ting på samme tid til,

at vi kan rangere det pænt og ordentligt – eller sætte intelligens i et klart modsætningsforhold til dumhed. På samme måde vil det givetvis gå med AI eller det perfekt elektrificerede sind. Selve konceptet AI er mange ting, både gode og dårlige. Men måske bør vi ikke opfatte det som – eller håbe på, at det er – den endelige version af det ældgamle forsøg på med elektricitetens kraft simpelthen at fjerne såkaldt stupiditet fra jordens overflade. Og uanset om dette er muligt eller ej, er det tvivlsomt, om det overhovedet er ønskværdigt. Som Erasmus lærte os, er tåbelighed paradoksalt nok ”frøet og kilden” til meget af det meningsfulde, muntre og gode ved vores tilværelse.

1. Desiderius Erasmus, *Moriae encomium* (Tåbelighedens lovprisning), Paris, 1511.
2. William Gilbert, *De Magnete, Magneticisque Corporibus, et de Magno Magnete Tellure* (On the Magnet and Magnetic Bodies, and on That Great Magnet the Earth), London, 1600.
3. Thomas Browne, *Pseudodoxia Epidemica, or Vulgar Errors*, London, 1672.
4. Se Alan E. Shapiro, ‘Newton’s Optical Theories & Vibrating Media: The Electrical Spirit of the General Scholium & the Electrical Queries of the *Optiks*’, *Archives Internationales d’Histoire des Sciences*, vol.65, no.174, 2015, pp.77–99.
5. Alexander Pope, *The Dunciad in Four Books* [1743], red. af Valerie Rumbold, London, 1999, pp.275–7.
6. Richard Owen Cambridge, *The Scribleriad: An Heroic Poem, In Six Books. Part One*, London, 1751, p.26.
7. Franz Carl Achard, *Chymisch-physische Schriften*, Berlin, 1780, pp.237–41.
8. Franz Carl Achard, *Sammlung physikalischer und chymischer Abhandlungen*, Berlin, 1784, p.34.
9. Achard 1780, pp.241–5.
10. Achard 1784, p.35.
11. Friedrich II, *Oeuvres de Frederic le Grand, Volume 25*, Berlin, 1854, p.336.
12. Pierre Bertholon, *De l’Électricité du Corps Humain*, Paris, 1781, p.281.
13. Georg Christoph Lichtenberg, *Vorlesungen zur Naturlehre: Notizen und Materialien zur Experimentalphysik, Volume 2*, Berlin, 2010, p.277.
14. Ibid., p.715.
15. Emile Heinrich du Bois-Reymond, *Untersuchungen über thierische elektricität, Volume 1*, Berlin, 1848, pp.50–1.
16. Ibid.
17. Alessandro Volta, ‘Mr Volta on the Electricity excited by the Contact of Conducting Substances of Different Kinds’, *Philosophical Transactions of the Royal Society of London*, vol.90, 1800, pp.420–7.
18. Ibid.
19. Giovanni Aldini, *An Account of the Late Improvements in Galvanism*, London, 1803.
20. Ibid.
21. Ibid.
22. Johann Christian Reil, *Rhapsodien über die Anwendung der psychischen Curmethode auf Geisteserrüttungen*, Halle, 1803, p.210.
23. Ibid.
24. Ibid.
25. Ibid.
26. Ibid.
27. Johann Christian August Heinroth, *Lehrbuch der Störungen des Seelenlebens oder der Seelenstörungen und ihrer Behandlung, Volume 1*, Leipzig, 1818, p.141.

O – OVERGADEN
Overgaden neden Vandet 17, 1414 København K
overgaden.org

Madeleine Andersson
Degenerative Knowledge Production
Udstillingsperiode: 23.11.2024 – 26.01.2025

ISBN: 978-87-94311-25-6
EAN: 9788794311256

Redaktør: Nanna Friis
Tekst: Rhea Dall, Mandus Ridefelt,
Adam Kleinman, Thomas Moynihan
Oversættelse: Nanna Friis
Korrektur: Sofie Vestergaard Jørgensen
Foto: David Stjernholm

Denne publikation er støttet af Aage og Johanne Louis-Hansens Fond

Madeleine Anderssons udstilling har modtaget støtte fra
Aage og Johanne Louis-Hansens Fond, Statens Kunstfond,
Beckett-Fonden, Fondet for Dansk-Svensk Samarbejde,
Rådet for Visuel Kunst i Københavns Kommune

Grafisk design: fanfare
Typografi: Glossy Magazine, Bold Decisions
Trykt hos: Raddraaier, Amsterdam

Trykt i 150 eksemplarer

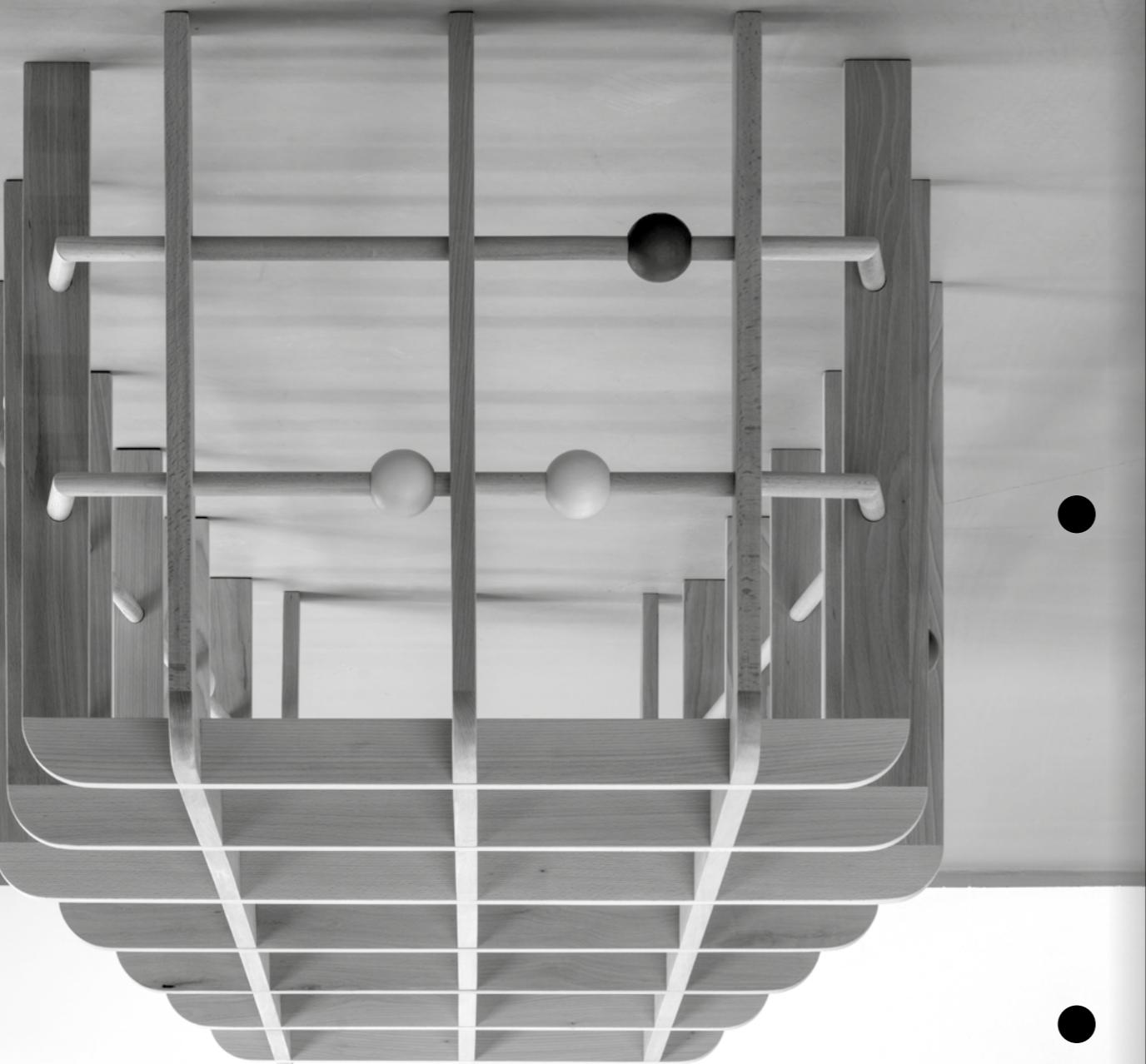

or enhanced the consumer
along ethical and imaginative boundaries.

Printed in edition of 150 copies

Printed at: Radbriarier, Amsterdam
Typography: Glossy Magazine, Bold Decisions
Graphic design: Farjare

The Visual Arts Council of the Copenhagen Municipality
Fondet for Dansks-Svensk Samarbejd.
The Danish Arts Foundation, Beckett-Fonden,
Medicin Andresson's exhibition has received support from

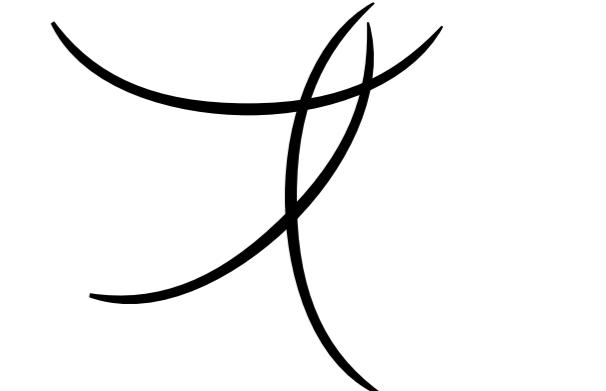
This publication is funded by Agence de l'Innovation Louis-Hansens Fond

Photos: David Sjermholm
Copy editing: Susannah Worth
Translation: Anna Fris
Adam Kleinman, Thomas Mynt Hansen
Text: Rhea Dall, Maudus Ridleff,
Editor: Anna Fris
EAN: 978-87-945-236
ISBN: 978-87-945-236

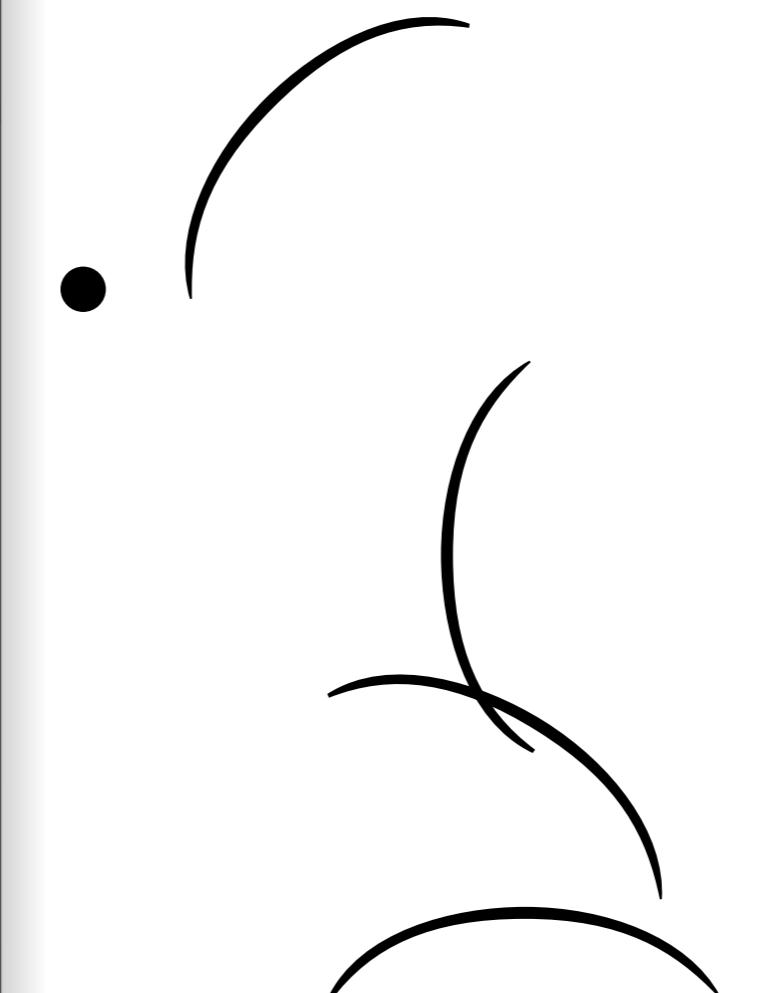
Exhibition period: 23.11.2024 - 26.01.2025
Degenerative Knowledge Production
Medicine Andresson

Overgaden neben Vandet 17, 1414 København K,
O-OVERGADEN
Overgaden.org
Museum Christianeum, London, 1803.

Transactions of the Royal Society of London, vol. 90, 1800, pp. 420-7.

21. Ibid.
22. Johann Christian Reil, *Phaenomena libet die Anwendung der physischen Chemie auf Gesetzmäßigkeiten und ihrer Bedeutung*, Volume I, Selektions oder der Seidenstirnigen und ihrer Bedeutung, Volume I, Leipzig, 1818, p. 141.
23. Ibid.
24. Ibid.
25. Ibid.
26. Ibid.
27. Johann Christian Reil, *Phaenomena libet die Anwendung der Galvanismus*, London, 1803.
19. Giovanni Aldini, *An Account of the Late Improvements in Electricity*, Volume I, Berlin, 1848, pp. 50-1.
18. Ibid.
17. Alessandro Volta, *Memoire sur la Voltaic Electricité excitée par le contact de Conducting Substances of Different Kind*, Philosophical Transactions of the Royal Society of London, 1800, pp. 420-7.
16. Ibid.
15. Emilie Heintz du Bois-Reymond, *Untersuchungen über dielectrica*, Volume I, Berlin, 1848, pp. 50-1.
14. Ibid., p. 15.
20. Ibid.
21. Ibid.
22. Johann Christian Reil, *Phaenomena libet die Anwendung der physischen Chemie auf Gesetzmäßigkeiten und ihrer Bedeutung*, Hallie, 1803, p. 210.
23. Ibid.
24. Ibid.
25. Ibid.
26. Ibid.
27. Johann Christian Reil, *Phaenomena libet die Anwendung der Galvanismus*, London, 1803.

8. Franz Carl Achard, *Sammeling physikalischer und chemischer Abhandlungen*, Berlin, 1784, p. 34.
7. Franz Carl Achard, *Chymisch-physische Schriften*, Berlin, 1780, pp. 257-41.
6. Richard Owen Cambridge, *The Scriptural: An Heroic Poem, in Six Books*, Part One, London, 1751, p. 26.
5. Alexander Pope, *The Dunciad in Four Books* [1743], edited by Valerie Rubinstein, London, 1999, pp. 275-7.
4. See Alan E. Shaprio, *Newtons Optics & Vibrating Media: The Electrical Spirit of the General Scholium & the Electrical Querries of the Opticks*, *Archives Internationales d'Histoire des Sciences*, vol. 65, no. 174, 2015, pp. 77-99.
3. Thomas Browne, *Pseudodoxia Epidemica, or Vulgar Errors, and on That Great Magnet the Earth*, London, 1600.
2. William Gilbert, *De Magnetic Magnete Corporebus et de Magno Magnetice Tellure (On the Magnetic and Magnetic Bodies, or the Magnetic Corporation)*, London, 1593.
1. Desiderius Erasmus, *Motac encomium (In Praise of folly)*, Paris, 1511.

flawless in its intelligent design.
—of a universe that was previously assumed disenchanted—or, perhaps better, subjugated—but he was also reacting to modern science's

the universe, concluding in an apocalyptic sense of stupidity, ushered by the "Godlessness of Dulmecce" over of modern knowledge his despondency with the direction long poem revealing his Pope began publishing a released in English, Alexander Pope's *Principia* was in 1729, the same year that Newton's

§

chreafter unlesach on our world.
conjuncture, of electricity and mentality, would because he, also, inchoately foresew all this conjectured
Newton suggests that "all sensation is excited" and
members of animal bodies move" by the "command"
Not long after, in his marginal annotation, Isaac
Newton suggests that "all sensation is excited" and
For a long time, wise voices have recognized this. In
to cogitate.

§

Perhaps it is no accident the words "electricity" and
electronic computer.
this book foretold epidemiical follies. We never asked
"computeration" were coined in the same book, nor that
prophesied the invasive flooding of our ratioinative
that calculate. It is almost as if this book muchly
"compute" and "computeration" to describe agents
"circularly, this was also the first book to use the word
that calculate. It is almost as if this book muchly
electronic computer.

§

rudie weakness—in the guise of silicon chip and
instructive electronic animation—and resultant
wrong-headedness through the mineral world, via
propheised the invasive flooding of our ratioinative
that calculate. It is almost as if this book muchly
"compute" and "computeration" to describe agents
"circularly, this was also the first book to use the word
that calculate. It is almost as if this book muchly
electronic computer.

§

The first usage of the word "electricity" in English
emerged in 1672 in a book on vulgar errors written by
Sir Thomas Browne. Its title, *Pseudodoxia Epidemica*,
when translated, announces an epidemic
of misconceptions.

§

Hence, "electric" force—and, with it, our modern
age—was born.²
Hence, "electron", he called it "electrictus".
for amber is "electron", he decided to give it a name. Given the Greek
fossil resin, decided to attract particular properties of
whilst studying these peculiar attractive properties of
in 1600, the studious physician William Gilbert,
who first noted some static electricity, in life. Enlivened

§

This, we latterly know, is caused by static electricity.
This way, amber attracts feathers and filaments to itself.
amber, when suitably stroked, comes to life. Enlivened
who first noted some static electricity, in life. Enlivened
inanimate might be animated. It was Thales of Miletus
for ages that loadstones and magnets imply that the
As Diogenes Laceres reported, sages have known
electromagnetism.
§

But, clearly, rather than relying on ichthyoid batteries
and the whims of eels, convenience would be found in
producing means for conjuring the shock artificially.
This, of course, required sumbling towards studying
of science Stephen Jay Gould, who coincidentally
was on the Harvard faculty, perfectly captured the
profound problem with this thinking in his 1980 book
The Panda's Thumb: More Reflections in Natural History.
In it, he wrote, I am, somehow, less interested in the
weight and convolutions of Bimsteini's brain than in the
near certainty that people of equal talent have lived and
died in cotton fields and sweatshops.²

US paleontologist, evolutionary biologist, and historian
of science Stephen Jay Gould, who coincidentally
was on the Harvard faculty, perfectly captured the
profound problem with this thinking in his 1980 book
The Panda's Thumb: More Reflections in Natural History.
In it, he wrote, I am, somehow, less interested in the
weight and convolutions of Bimsteini's brain than in the
near certainty that people of equal talent have lived and
died in cotton fields and sweatshops.²

with the electric spark.
the roots of the project to cure folly, or dullness.
log, fulgurating the mind back to sharpness. Here lie
palliate. The shock, it was believed, might lift the jolt might
instructed to touch electric fish in hope the jolt might
the Middle East, patients with severe headaches were
in ancient civilizations, from North Africa and
In ancient civilizations, from North Africa and
released in England, concluding by the "Godlessness" over
of modern knowledge his despondency with the direction
long poem revealing his Pope began publishing a
released in English, Alexander Pope's *Principia* was
in 1729, the same year that Newton's

§

God forbid, the rashness to procrat.
fructifies and vivifies, giving the cheer to preserve or,
harsher realities of things, our congenital dullness
By blunting from our view, he argued, the truer and
futility is "the seadplot and source" of our existence.
published his *In Praise of Folly*, in which he argues that
1509, for example, the Dutch sage Desiderius Erasmus
For a long time, wise voices have recognized this. In
the more intellectually capable an agent becomes, the
nor neatly defined as some lack thereof. After all,
that wisdom can be cleanly counterposed to idiocy
or "more", or "sub" or "super". Nor, perhaps, is it true
or quantity, sensibly spoken of in terms of "less".
intelligence is not some rankable thing: some quotient
of the human race. This is at last what sacred spring
cannot be named without laughter, is the propagator
"Judge not; nay, rather than foolish, even silly, part which
—Desiderius Erasmus (1509)

Thomas Mynihan

• FROM VOLTAIC
ELECTRICITY
WITH STUPIDITY
TO CURE,
QUEST TO HIS
ON THE

While Einstein was undoubtedly brilliant, the cultural mythology surrounding his brain as the ultimate
symbol and site of genius reveals more about our
mythology than intelligence. His brain is shaped
into base "intelligence" systems. It is the belief that
intelligence is a baffling justification upon which
determinism is a base "intelligence" systems. It is the belief that
like the ghost of "survival of the fittest," biological
intelligence is able to innovate.
limiting its ability to innovate.
how society views intelligence while paradoxically
all levels of education, creating a cycle that shapes
declared "smart" or "stupid," is reinforced throughout
their development. This binary, between being
recognize diverse forms of intelligence and suppresses
standardized testing. This testing often fails to
yet culturally conditioned paralysis produced by
of existential questions, she proposed a similar
Like the paralytic Ronell discovered in the face
recognition its ability to innovate.
how society views intelligence while paradoxically
all levels of education, creating a cycle that shapes
declared "smart." This binary, between being
recognition diverse forms of intelligence and suppresses
similar yet culturally conditioned paralysis produced
the face of existential questions, she proposed a
smart. Like the paralytic Ronell discovered in
weight of "Are you stupid?" versus "Are you
As a thought experiment, consider the emotional
about intelligence.

Like the paralytic Ronell discovered in the face
recognition its ability to innovate.
how society views intelligence while paradoxically
all levels of education, creating a cycle that shapes
declared "smart" or "stupid," is reinforced throughout
their development. This binary, between being
recognize diverse forms of intelligence and suppresses
standardized testing. This testing often fails to
yet culturally conditioned paralysis produced by
of existential questions, she proposed a similar
Like the paralytic Ronell discovered in the face
recognition its ability to innovate.
how society views intelligence while paradoxically
all levels of education, creating a cycle that shapes
declared "smart." This binary, between being
recognition diverse forms of intelligence and suppresses
similar yet culturally conditioned paralysis produced
the face of existential questions, she proposed a
smart. Like the paralytic Ronell discovered in
weight of "Are you stupid?" versus "Are you
As a thought experiment, consider the emotional
about intelligence.

Like the paralytic Ronell discovered in the face
recognition its ability to innovate.
how society views intelligence while paradoxically
all levels of education, creating a cycle that shapes
declared "smart." This binary, between being
recognition diverse forms of intelligence and suppresses
standardized testing. This testing often fails to
yet culturally conditioned paralysis produced by
of existential questions, she proposed a similar
Like the paralytic Ronell discovered in the face
recognition its ability to innovate.
how society views intelligence while paradoxically
all levels of education, creating a cycle that shapes
declared "smart." This binary, between being
recognition diverse forms of intelligence and suppresses
similar yet culturally conditioned paralysis produced
the face of existential questions, she proposed a
smart. Like the paralytic Ronell discovered in
weight of "Are you stupid?" versus "Are you
As a thought experiment, consider the emotional
about intelligence.

Like the paralytic Ronell discovered in the face
recognition its ability to innovate.
how society views intelligence while paradoxically
all levels of education, creating a cycle that shapes
declared "smart." This binary, between being
recognition diverse forms of intelligence and suppresses
similar yet culturally conditioned paralysis produced
the face of existential questions, she proposed a
smart. Like the paralytic Ronell discovered in
weight of "Are you stupid?" versus "Are you
As a thought experiment, consider the emotional
about intelligence.

Like the paralytic Ronell discovered in the face
recognition its ability to innovate.
how society views intelligence while paradoxically
all levels of education, creating a cycle that shapes
declared "smart." This binary, between being
recognition diverse forms of intelligence and suppresses
similar yet culturally conditioned paralysis produced
the face of existential questions, she proposed a
smart. Like the paralytic Ronell discovered in
weight of "Are you stupid?" versus "Are you
As a thought experiment, consider the emotional
about intelligence.

Like the paralytic Ronell discovered in the face
recognition its ability to innovate.
how society views intelligence while paradoxically
all levels of education, creating a cycle that shapes
declared "smart." This binary, between being
recognition diverse forms of intelligence and suppresses
similar yet culturally conditioned paralysis produced
the face of existential questions, she proposed a
smart. Like the paralytic Ronell discovered in
weight of "Are you stupid?" versus "Are you
As a thought experiment, consider the emotional
about intelligence.

highlights, but they were it precisely dumb either. Secured their dominance—they might not have been too worked to preserve the very structural conditions that unlesssed "deconstruction" onto the intellectual landscapes: a revolutionary method that exploded the Platonic binary thinking. Rather than merely trying to reconcile opposing concepts, Derrida revealed how "feminism" depends entirely on traditional how this nuanced concept into a reductive form of the expression "survival of the fittest," deliberately ignoring this meaning. Yet 19th-century racist scientists twisted available food sources; without context, adaptation is modification only provides an advantage if it helps access only within specific contexts. Consider a bird's beak: its natural selection, where adaptations prove beneficial evolution, which describes "change over time" through and moral corruption. This starkly contrasts Darwinian assumption of decline from an ideal state toward decay socially, deviation carries a loaded connotation: the unless you consider the current debates about how gut flora affects the brain while assisting the production of neurons in the brain. This, too, more definitively connects the brain to the body's systems rather than to the mind.

Socially, deviation carries a loaded connotation: the or non-existence. Now that seems resolved— between life and death. Between health, and between deviation and social norm. And "normal" function, between the diseased and the humanists as the opposition between pathology this meaning once thing from another. In modern terms, separating one from the other, medical knowledge depends on linguistic foundation, medical knowledge depends on the implications of this etymology is striking: at its apart, with "gnosis" (γνώσις) meaning "knowledge" the Greek "dia" (διά) meaning "to cut" or "take" betrays binary thinking in its very roots. It combines "diagnosis" —our primary organ for defining illness— profound truths. Following this linguistic, consider how cleverness, begins with starting an etymology to reveal the implications of this etymology is striking: at its apart, with "gnosis" (γνώσις) meaning "knowledge" the Greek "dia" (διά) meaning "to cut" or "take" the head is often so hot. While reducing the brain to little more than a biological command center of sensation and decision-making Aristotle, sharply disagreed, viewing the heart as the body's vital force distinguishing human form the "soul," that vital force distinguishing emotions to split reality into binary oppositions. In European intellectual history: our relentless drive especially relevant to unpacking Medicine Andresson's discussion later. However, my father's observation proves dialectics, a philosophical line of inquiry we shall this compulsion to divide is also at the core of how society and medicine define death and stupidity. Degenerative Knowledge Production, which grapples with specifically revealing Medicine Andresson's paradox, this statement exposes an elemental pattern of people and those who don't. Far more than a clever primary seat of thought, he argued it needed to work in concert with the liver (the center of desire and brain docs. While Plato positioned the brain as the could not place where the mind dwells and what the seems a bit draft compared to contemporary neurology, human reasoning: "There are two types of people in My father's favorite saying cuts straight to the heart of this world—those who divide the world into types to split reality into binary oppositions.

Andresson has, over the course of her practice, built a versatile toolbox of persuasion. It is through the ranges of her practice, the making illegal, that we loosen the reins of bureaucracy to their sites of instrumentализації and assimilation. When applying historical, Andresson's scientific storytelling not only the number of reverses of perverision to the extensive instruments out the bulging arteries between brain-instrumentalization and assimilation. An overused academic trick, which can pose as cleverness, begins with starting an etymology to reveal the head is often so hot. While reducing the brain to little more than a biological command center of sensation and decision-making Aristotle, sharply disagreed, viewing the heart as the body's vital force distinguishing human form the "soul," that vital force distinguishing emotions to split reality into binary oppositions. In European intellectual history: our relentless drive especially relevant to unpacking Medicine Andresson's discussion later. However, my father's observation proves dialectics, a philosophical line of inquiry we shall this compulsion to divide is also at the core of how society and medicine define death and stupidity. Degenerative Knowledge Production, which grapples with specifically revealing Medicine Andresson's paradox, this statement exposes an elemental pattern of people and those who don't. Far more than a clever primary seat of thought, he argued it needed to work in concert with the liver (the center of desire and brain docs. While Plato positioned the brain as the could not place where the mind dwells and what the seems a bit draft compared to contemporary neurology, human reasoning: "There are two types of people in this world—those who divide the world into types to split reality into binary oppositions.

Adam Kleinman

TWO TYPES OF A BRIEF HISTORY OF STUPIDITY

In service of the liberal order, science is a primary truth producing and is persistently tasked with supplying certainty to the population. This is why the act of performing exactly science is particularly interesting because it ends when it is undeniably false. Does it drafted? Or maybe the other way around: Does it believe in science is a pervert? What political order, what kind of technocracy emerges when science is a supplier of lies? Is it a lie that science might not always be forces us to consider that science might not always be doing what we think it is. This is a nightmare for any technocratic imaginary as well as an existential threat to the "ethical boards" that oversee a minimal model systems and clinical trials today.

Socially, deviation carries a loaded connotation: the unless you consider the current debates about how gut flora affects the brain while assisting the production of neurons in the brain. This, too, more definitively connects the brain to the body's systems rather than to the mind.

The implication of this etymology is striking: at its apart, with "gnosis" (γνώσις) meaning "knowledge" the Greek "dia" (διά) meaning "to cut" or "take" the head is often so hot. While reducing the brain to little more than a biological command center of sensation and decision-making Aristotle, sharply disagreed, viewing the heart as the body's vital force distinguishing human form the "soul," that vital force distinguishing emotions to split reality into binary oppositions. In European intellectual history: our relentless drive especially relevant to unpacking Medicine Andresson's discussion later. However, my father's observation proves dialectics, a philosophical line of inquiry we shall this compulsion to divide is also at the core of how society and medicine define death and stupidity. Degenerative Knowledge Production, which grapples with specifically revealing Medicine Andresson's paradox, this statement exposes an elemental pattern of people and those who don't. Far more than a clever primary seat of thought, he argued it needed to work in concert with the liver (the center of desire and brain docs. While Plato positioned the brain as the could not place where the mind dwells and what the seems a bit draft compared to contemporary neurology, human reasoning: "There are two types of people in this world—those who divide the world into types to split reality into binary oppositions.

My father's favorite saying cuts straight to the heart of this world—those who divide the world into types to split reality into binary oppositions.

Adam Kleinman

Secured their dominance—they might not have been too worked to preserve the very structural conditions that unlesssed "deconstruction" onto the intellectual landscapes: a revolutionary method that exploded the Platonic binary thinking. Rather than merely trying to reconcile opposing concepts, Derrida revealed how "feminism" depends entirely on traditional how this nuanced concept into a reductive form of the expression "survival of the fittest," deliberately ignoring this meaning. Yet 19th-century racist scientists twisted available food sources; without context, adaptation is modification only provides an advantage if it helps access only within specific contexts. Consider a bird's beak: its natural selection, where adaptations prove beneficial evolution, which describes "change over time" through and moral corruption. This starkly contrasts Darwinian assumption of decline from an ideal state toward decay socially, deviation carries a loaded connotation: the unless you consider the current debates about how gut flora affects the brain while assisting the production of neurons in the brain. This, too, more definitively connects the brain to the body's systems rather than to the mind.

Socially, deviation carries a loaded connotation: the unless you consider the current debates about how gut flora affects the brain while assisting the production of neurons in the brain. This, too, more definitively connects the brain to the body's systems rather than to the mind.

SCIENCE PERVERTED

ON THE OCCASION OF DEGENERATIVE KNOWLEDGE
PRODUCTON BY MADELEINE ANDERSSON
AT O-OVERGÅRDEN
Mandus Riddefelt

science, and as Andresson calls it “the cogito-carey,”

reverses the binary of art-science, where the former of both the scientific and the artistic are effaced. The higher resolutioin we get, the more complexity tends to be revealed. Models become increasingly lacking concepts that can describe its diversity and signal start to appear as attractors. Noise strained. Constants start to speak to each other. As depictioning the productive aspects of both the scientific and the artistic are effaced,

“The more widely narrativized threat to the integrity of the scientific is delivered, the more anti-vaxxers and comparable denialist groups, theirer is one where science is disavowed in favor of group psychology, religious paranoid conspiracy, and a mixed bag of anti-establishment discourses. “The peerverse sylogism goes as follows: everything in our social life is about money and financial interests, therefore there is no climate change. Something similar happened in the case of Covid. More often than not, in denialism and one resultting in the obliteratioin of manifesterations of the same disavowal, one resulting at large. They should be seen as two different capitalisms, in its labeling of the denialists as “post-truth” extends to the liberal democratic narrative and scienitific authority between science and its autonomy is rare and surprisingly funny.

Finally, as Andresson’s work points to, perverision was and remains a condition for the scientific unravelling

around the brain. The sound and true scientific statements of the brain. The brain’s operations is, for example and no identify three ways in which perversion threatens science. In *Degenerative Knowledge Production*, Andresson

describes a work operates exactly at this amoral, estabilshment techmocratic imaginary cannot afford. Andresson’s work operates exactly at this amoral, acuteiy transgressive juncuture, betweeen science and reperesentation. And, among all the things out there, science is suppiles of both intellectual sobriety and certainty. A central opening a box of worms whose release the understandings their conditioin of possibility might maistise and the reason why the denialist groups are precribed in the corrisive image they are given; are perhaps the one thing that must not be pervered.

The disavowal of the truly traumatic dimension of capitalisms, in its labeling of the denialists as “post-truth” extends to the liberal democratic narrative and scienitific authority between science and its autonomy is rare and surprisingly funny.

“The refusal to accept scientific facts, their denial, is just a refusal to accept science as an affair of the brain rather than our society and the disavowal of the truly traumatic dimension of capitalism.”

“The peerverse sylogism makes as follows: everything in our social life is about money and financial interests, therefore there is no climate change. Something similar happened in the case of Covid. More often than not, in denialism and one resultting in the obliteratioin of manifesterations of the same disavowal, one resulting at large. They should be seen as two different capitalisms, theirer is one where science is disavowed in favor of group psychology, religious paranoid paranoid conspiracy, and a mixed bag of anti-establishment discourses.

“The more widely narrativized threat to the integrity of the scientific is delivered, the more anti-vaxxers and comparable denialist groups, Theirer is one where science is disavowed in favor of group psychology, religious paranoid paranoid conspiracy, and a mixed bag of anti-establishment discourses.

“The peerverse sylogism goes as follows: everything in our social life is about money and financial interests, therefore there is no climate change. Something similar happened in the case of Covid. More often than not, in denialism and one resultting in the obliteratioin of manifesterations of the same disavowal, one resulting at large. They should be seen as two different capitalisms, theirer is one where science is disavowed in favor of group psychology, religious paranoid paranoid conspiracy, and a mixed bag of anti-establishment discourses.

“The peerverse sylogism goes as follows: everything in our social life is about money and financial interests, theirer is one where science is disavowed in favor of group psychology, religious paranoid paranoid conspiracy, and a mixed bag of anti-establishment discourses.

In *Degenerative Knowledge Production* (2024), Andresson

turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epynomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

In *Degenerative Knowledge Production* (2024), Andresson

turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epynomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

In *Degenerative Knowledge Production* (2024), Andresson

turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

In *Degenerative Knowledge Production* (2024), Andresson

turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

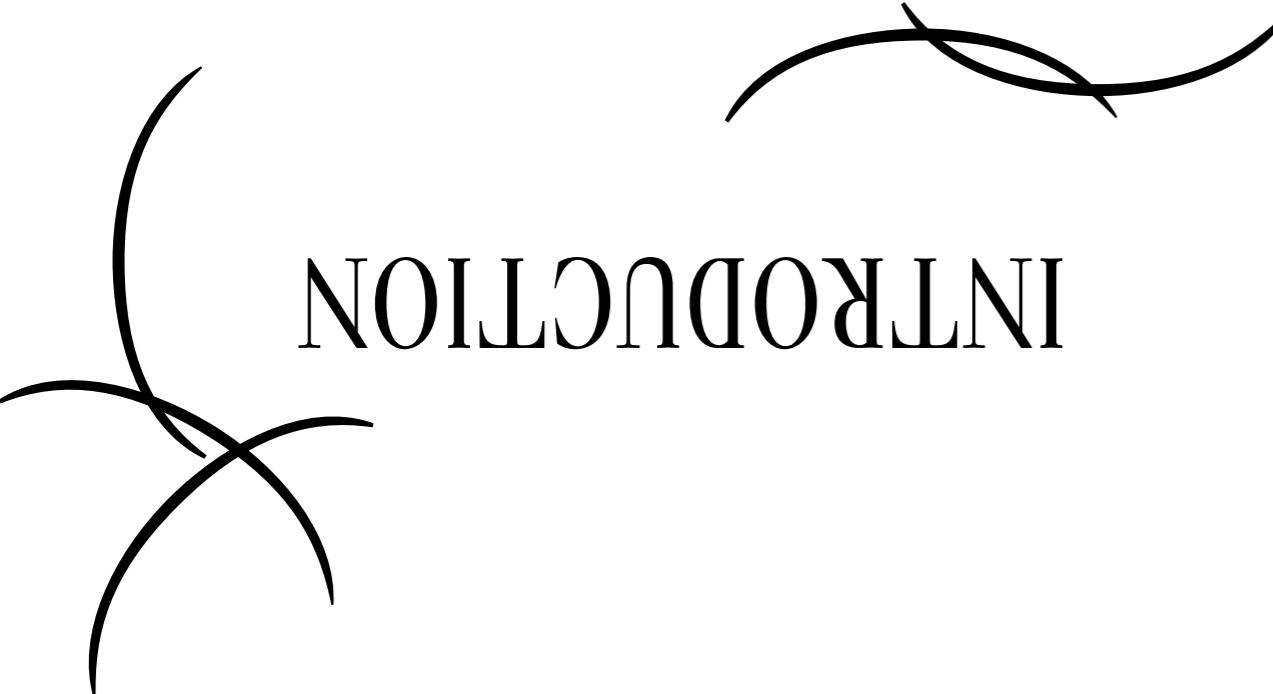
turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

turns her attention to explicitly scientific and epistemetic matters. The exhibition’s epomial scientific and epistemetic collaboration with Thomas Moynihan, historicizes an hour-long movie with a script developed in

INTRODUCTION

Degenerative Knowledge Production, centres on

Another shorter film piece, *Me, ordering a mind* democarcy but by rules of the mid; the cogioacy. Andresson purchasing an esoteric "personalised" control spell off Eisy to be cast on myself, results from a voiceover recounts how the history of electric brain experiments supports what Andresson coins the "cogioacy"—the hegemonic rule of both the cognitive and cognitive (thinking) or, plainly, how today's society could be said to be controlled not by the people's

Ripping apart rational or "clever" optimization in surreal combinations of inherently foreign things, the exhibition jets with the ivory tower of knowledge to understandinge intellectimg intelligence and stupidiy as codpendent—calling for degenerativ, erratic, humorous, flaved, creative, psychedelic, and stupid plasticity as a part of the human tissue.

Royal Danish Art Academy (2022) and lives and works in Copenhagen. Andresson has previously exhibited at venues including Stockholm (2023), Galerie 35m2, Prague (2023), and Royal Danish Art Academy (b. 1993, SE) is a graduate of the Royal Danish Art Academy (b. 1993, SE) is a graduate of the

Madeleine Andresson (b. 1993, SE) is a graduate of the Royal Danish Art Academy (b. 1993, SE) is a graduate of the

Rheca Dall, Director and Chief Curator, O-Ovrgaden, December 2024

Rheca Dall,

Stockholm (2023), Galerie 35m2, Prague (2023), and Copenhagen. Andresson has previously exhibited at venues including Stockholm (2023), Galerie 35m2, Pragau (2023), and Royal Danish Art Academy (2022) and lives and works in Copenhagen. Andresson has previously exhibited at venues including Stockholm (2023), Galerie 35m2, Pragau (2023), and Royal Danish Art Academy (b. 1993, SE) is a graduate of the

ISBN: 978-87-94311-23-6

EAN: 9788794311236

(O-OVGA
O-OVERGADEN
Overgaden nedan Vandet 17, 1414 Kobenhavn K,
overgaden.org
● Degenerative Knowledge Production
Exhibition period: 25.11.2024 – 26.01.2025

It is not often that artists set out to battle with the ruling powers of intelligence, but this is nevertheless

the case for the first grand-scale solo exhibition by visual artist Madeleine Andresson.

For O-Overgaden, Andresson uncovers stupidity and absurdity inherent to the systemic, scientific and absurdities of the brain and body—a sped-up research-led story of moving images and sculptural understandings of the brain and body—a sped-up

gesture. Andresson's major new film piece,

